

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תרפט

ערב שבת קודש פ' תצא, יו"ד אלול ה'תשס"ז

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ק"ה שנה להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ונ"ז שנה לנשיאותו

יחי אדונו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לעילוי נשמת

ר' ישראל דוד ב"ר לייב ע"ה ציקמאן

נפטר ביום י"ד אלול ה'תשמ"ה

וזוגתו מרת רחל בת ר' פינחס ע"ה ציקמאן

נפטרה ביום כ"א טבת ה'תנש"א

ר' יצחק אהרן ב"ר וואלף ע"ה ספיוואק

נפטר ביום כ"ו ניסן ה'תשמ"ט

וזוגתו מרת חנה בת ר' דוד הכהן ע"ה ספיוואק

נפטרה ביום ח"י מ"ח ה'תשס"ד

ר' שמואל מאיר ב"ר ישראל דוד ע"ה ציקמאן

נפטר ביום י"א תשרי ה'תשס"ב

וזוגתו מרת דינה רייזעל בת ר' יצחק אהרן ע"ה ציקמאן

נפטרה ביום כ"ה שבט ה'תשמ"ה

ת. נ. צ. ב. ה.

נדפס ע"י נכדם ובנם

הרה"ת ר' אהרן וואלף וזוגתו מרת פולינה

ומשפחתם שיחיו ציקמאן

נדפס ע"י הרה"ת ר' מנחם מענדל הלוי זוג' מרת נחמה פייגא
וילדיהם: שולמית ובעלה הרה"ת דוד הלוי ובנם נתן הלוי ש' לאבקובסקי,
מאיר שלמה הלוי, חנה שרה, לוי יצחק הלוי וחווה מוסיא שיחיו שגלוב

יב. מההוראות מהאמור לעיל בנוגע למעשה בפרעל – "המעשה הוא העיקרי"¹⁰¹:

בעמדנו ביום השבת בחודש אלול (ובפרט לאחר שישנן כבר שתי שבתות¹⁰¹), פ' כי תצא למלחמה על אויבך גי' ושבת שביו – יש נתינת כח יתירה בכל עניני העבודה דחודש אלול (כמרומו בר"ת ד"אלול" שכוללים גי' הקיץ דתורה עבודה וגמ"ח, וכן תשובה וגאולה¹⁰¹), באופן ד"כי תצא למלחמה על אויבך", ועד להענין ד"ושבת שביו", שאפילו אם היו ענינים בלתי-רצויים מהפכים אותם לקדושה ע"י עבודת התשובה דחודש אלול.

יש לומר, שענין זה מרמז גם כהמשל ד"מלך בשדה", ש"ירצאין אנשי העיר ומקבלין פניו בשדה"¹⁰¹ – שמצד עצמם ה"ה למעלה מ"שדה" ("אנשי העיר"), ואעפ"כ, "ירצאין אנשי העיר... ומקבלין פניו (של המלך, שירצא אף הוא) בשדה", כיון שהכונה היא שגם ה"שדה" תתברר ותתהפך לקדושה¹⁰¹.

יש להוסיף ולעזור כמיחד גם אודות עניני העבודה השייכים לט"ו באלול¹⁰¹ – ינס התייכדות ישיבת תומכי תמימים¹⁰¹, ששמה מורה ומדגיש על ענין התמימות והשלימות בעבודה, הן בנוגע לעצמו והן בנוגע להזולת, ועד להתמימות והשלימות דכללות העבודה – ענין הגאולה ע"י עבודת המלחמה ד"חיילי בית דוד" לבטל הענין ד"אשר חרפו עקבות משיחך"¹⁰¹, ולהביא בפרעל ממש את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י דוד מלכא משיחאי¹⁰¹.

להלן פענוח הציולומים (התיבות שהוסיף כ"ק אד"ש מה"מ בכתי"ק הודגשו):

צילום א' - מתחילת השיחה:

ומקום להוסיף עוד דיוק: שהמצב ד"על אויבך" (למעלה מאויבך, אבל, יש להם ערך ושייכות ל"אויבך") אינו אלא לאחר היציאה ("תצא") ממקומם ודרגתם, אבל מצד ישראל עצמם שהם "חלק אלוקה ממעל ממש", ועד ש"ישראל וקב"ה כולא חד", אין להם ערך כלל עם אויבך, אפילו לא באופן ד"על אויבך", אין להם שייכות כלל ל"אויבך".

ולאידך, "ושבת שביו" מורה על התוקף ד"אויבך". ולהעיר ממש"נ "וילחם בישראל וישב ממנו שבי", היינו, שישנו אויב שהוא חזק כל כך שלקח בפועל שבי מישראל. ועוד להעיר בפרשתנו, שגם לאחר שמוצחים האויב ושבית ממנו שבי, ה"ז נקרא "שביו", שניכר בהשבי שהי' דאויבך!

צילום ב' - לקראת סיום השיחה:

בקטע השני הוסיף כ"ק אד"ש מה"מ: (ובפרט לאחר שישנן כבר שתי שבתות באלול).. בקטע השלישי הוסיף כ"ק אד"ש מה"מ: (כ"א "אנשי העיר"), והדגיש תיבת יוצאין.

ב"ה

3 דבר מלכות

השמחה של דוד הגאולה / משיחת אור ל"א אלול התנשא

8 זמן הגאולה

הוראת פ' תצא: לצאת לכבוש את העולם! / פרשת השבוע באור הגאולה

11 ניצוצות של משיח

עליו לדעת שהגאולה תלוי' במלחמתו עם עמלק / קטעים קצרים בעניני גאולה

12 המעשה הוא העיקר

הוספה מיוחדת בשמחה כדי להביא את המשיח / הוראות למעשה בפועל

14 כתי"ק - פרסום ראשון

כל אחד "אנשי העיר" / צילומים מיוחדים מהגהת כ"ק אד"ש מה"מ על שיחת ש"פ תצא התנשא

הקונטרס מוקדש לזכות התמימים השלוחים
 לשיבת "תומכי תמימים - מלך המשיח" פורט לורדייל, פלורידה
 ולזכות קהילת "מרכז משיח - 770"
 ולזכות רב הקהילה הרה"ח מרדכי ומשפ' שיי ענתי

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל': 917-403-5618

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 966 קרית שמואל, מיקוד: 26109 • טל': 8715-770 (04)

דואר אלקטרוני: yechy@neto.bezeqint.net • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

כל אחד "אנשי העיר"

בקשר עם פ' השבוע, הבאנו ב' צילומים מיוחדים (מוקטנים) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על שיחת ש"פ תצא, ט' אלול ה'תשמ"ט (נדפסה בספר השיחות תשמ"ט ח"ב ע' 676 ואילך. הפענוח בסוף העמוד הבא)

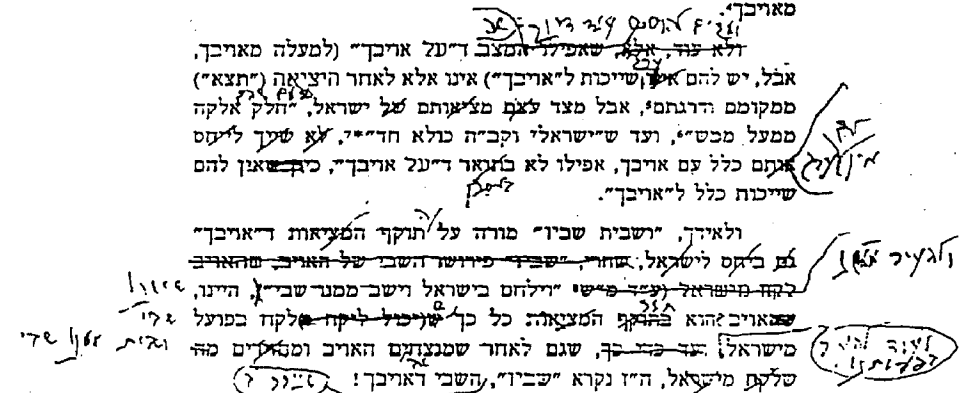
כס"ד. משיחות ש"פ תצא, ט' אלול ה'תשמ"ט.

א. בפסוק "כי תצא למלחמה על אויבך ונתנו ה' אלקיך בידך ושבת שבי" שבהתחלת פרשתנו - צריך להבין: (א) למה נאמר "כי תצא למלחמה על אויבך", ולא "עם אויבך" או "באויבך"? (ב) מהו הצדק "ושבת שבי", ולכאורה, הול"ל "ושבת שבי" סתם? ויתירה מזה - דיוקים אלו ("על אויבך", "ושבת שבי") הם בסתירה זל"ז, כי:

"על אויבך" מרגיש את ה"עליונות" לגבי "אויבך", כלומר, אע"פ שיש מציאות של "אויבך" ויש צורך במלחמה כדי לנצח האויב, מ"מ, אין זו מלחמה שבין שני צדדים שרים, תכ"פ שני צדדים שגשגים - שני צדדים שגשגים, אלא ישראל הם "על אויבך", למעלה לצדק מאויבך.

ולא כה, אלא שאפילו המצב ד"על אויבך" (למעלה מאויבך, אבל, יש להם אלקים שייכות ל"אויבך") אינו אלא לאחר היציאה ("תצא") ממקום הדרגתי, אבל מצד עצם מציעותם של ישראל, "הלק אלקה ממעל מכטי", ועד שיישאל וקביה כולא חד"י, לא שיער ליעקב אתם כלל עם אויבך, אפילו לא בוגד ד"על אויבך", כ"פ שאין להם שייכות כלל ל"אויבך".

ולאידך, "ושבת שבי" מורה על תוקף המציאות ד"אויבך" גם בקט לישראל, אחרי שפירוש השב"ש של האויב שהאויב לקח מישראל (ע"פ פ"ס) יחלוץ בישראל וישב מסגר שבי"ג היינו, שאויב זהו המצב: כל כך שייכות ליקח חלק במעל מישראל. הדבר כך, שגם לאחר שטנצתם האויב ומתקיים מה שלקח מישראל, היו נקרא "שבי", השבי ד"אויבך! ע"כ?

השמחה של דור הגאולה

נשיא דורנו תבע מהחסידיים בדורו שיעמדו בתנועה של שמחה, ושמחה גדולה בלי הגבלות, והמשיך תנועה וענין השמחה גם לדורו אחריו, דורנו זה - אנשים נשים וטף, שהוא דור הגאולה • ומה ש"אסור לאדם שימלא שחוק פיו בעוה"ז" - במה דברים אמורים, כאשר המדובר אודות רגע קודם גילוי משיח צדקנו; אבל בנדו"ד, הרי מכיון שנשיא דורנו ה' המשיח של דורנו, והוא נתגלה בכל התוקף - הרי לא רק שניתנה רשות, אלא יתירה מזה, שיש חיוב להתנהג באופן ש"ימלא שחוק פינו ולשונונו רינה" •

משיחת יום ג' פ' כ"תצא, אור לייא אלול ה'תנשי"א - בלתי מוגה

שה"אויפרופעניש" של החתן לעלות לתורה היא בתוספת ברכה והמשכה³, שע"ז נעשית על' גדולה עוד יותר.

ועל' זו היא גם אצל אלה שגם בלאו הכי היו "למעלה", כיון שב"מעלה" גופא ישנו כו"כ דרגות, עד לדרגות אין-סוף, ולכן, גם אצלם נעשית ע"ז על' לדרגא נעלית יותר, ואדרבה - ביתר שאת וביתר עוז.

והרי כל הענינים של נשיא הדור (ובנדו"ד, יום הנישואין, החל מה"אויפרופעניש" בשבת שלפנ"ז) שייכים לכאו"א מבני הדור, שהרי "הנשיא הוא הכל" וכמ"ש הרמב"ם בהלכות מלכים⁵ שלבו של המלך "הוא לב כל קהל ישראל", וטעם הדבר - לפי שענינו של נשיא ומלך הוא "אשר יוציאם ואשר יביאם"⁶, שבו תלו' החיות והקיום של כל העם, שהרי מחובתו של הנשיא והמלך לספק לכל אנשי

א. רגיל לקשר כל ענין עם נשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר.

והדגשה מיוחדת בזה בימים אלה - כיון שבימים הבאים בשבוע זה חל יום הנישואין של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו¹.

וענין זה מתחיל כבר ביום הש"ק שלפנ"ז, שנקראת "שבת אויפרופעניש", אשר שם זה כולל כו"כ פירושים, אבל בודאי גם הפירוש הכי פשוט, שביום הש"ק זה נעשית על' אצל החתן ע"ז שקוראים אותו ("מ'רופט אים אויף") לעלות והוא עולה מלמטה למעלה,

ובפרט שעל' זו קשורה עם הקריאה לתורה, שהרי הפירוש הפשוט ד"אויפרופעניש" הוא שקורין אותו לעלות לתורה. ובפרט לפי מנהגנו שכל אחד שעולה לתורה מברך לפני ולאחרי' (דלא כפי שנהגו בזמנים שלפנ"ז שהיו מברכים ברכה אחת קודם כל שבעה הקרואים, וברכה אחת לאחרי כל שבעה הקרואים)², והיינו,

(1) ביום י"ג אלול (המול').
(2) מגילה כא, סע"ב.

(3) ראה תו"א מקץ לז, ג. ובכ"מ.
(4) פרש"י חוקת כא, כא.
(5) פ"ג ה"ו.
(6) פינחס כז, יז.

המדור מוקדש לעילוי נשמת ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה **סטראל** - נפטר ביום כ"ז אלול ולע"נ זוגתו **טשרנא גיטל** בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח **שמואל סטראל** ומשפ' שיחיו

מדינתו את מזונותיהם וכל הדרוש להם, לפי הישג יד המלך, כיון שזהו העם והדור שלו.
ב. ויש להוסיף שעניניו של נשיא הדור ושייכותו לכל הדור – מודגשים במיוחד אצל נשיא דורנו:

לכל לראש – בנוגע לעצם ענין הנשיאות, שלהיותו **בן יחיד**, מתבטלת האפשרות לענינים של ספקות וכו', ונפק"מ לדינא בנוגע למלך בישראל ש"אין מושחין מלך בן מלך, ואם תאמר מפני מה משחו את שלמה מפני מחלוקתו של אדוני' כו' ואת יהואחז מפני יהויקים כו"7 – שכל זה שייך רק כאשר ישנם כמה בנים וישנו ענין של ספק כו', משא"כ כאשר ישנו רק בן יחיד.

ומובן, שעניני המשיחה **למעליות** קיימים גם אצל בן יחיד שאצלו לא צריך לשלול ענין של מחלוקת, שכן, כאשר שלילת המחלוקת היא ע"י דבר **חיובי וטוב** (משיחה), נשאר החיוב והטוב גם אצל בן יחיד, ואדרבה, ביתר שאת וביתר עוז.

ג. וכמו כן בנוגע להשייכות של נשיא הדור עם אנשי דורו – שגם ענין זה מודגש במיוחד אצל נשיא דורנו, החל מהרמז בשמו:

שמו של נשיא דורנו הוא כפול – **ב' שמות**. וכבר בשמו הראשון נרמז ענין נעלה יותר מאשר כפל – "יוסף", מלשון הוספה, שבזה נכללת הוספה **בלי הגבלות**.

ובפרטיות יותר:
 השם "יוסף" – שמתחיל מיוסף⁸ –

(7) הוריות יא, ב. וראה כריתות ה, ב.

(8) אע"פ שדבר הרגל הוא ע"פ מנהג ישראל שקורין הילד ע"ש זקנו, וכפי שנהגו במשפחת בית הרב בנוגע לכמה שמות. – ולהעיר, שדוקא ביחס לבניו של הצמח-צדק, הרי השם "שמואל" שניתן לבנו וממלא מקומו של הצ"צ, ה' קשור עם מיישהו שלא היתה לו כל שייכות לשלשלת נשיאי הדורות, כידוע הסיפור בזה (ראה ספר התולדות אדמו"ר מהר"ש (קה"ת תש"ז) ע' 7).

(שנקרא⁹ בשם) הצדיק¹⁰, ונמשך לכל אלה הנקראים בשם זה – אע"פ שנקרא כן ע"ש "יוסף ה' לי בן אחר"¹¹, לשון יחיד, וכפי שאכן ה' בפועל שרחל ילדה אחריו רק בן אחד, מ"מ, השם "יוסף" סתם, מורה על הוספה בלי הגבלות, ובמילא, הרי זה כולל את כל בני¹².

וענין זה מודגש יותר בכך שכל עם ישראל עד סוף כל הדורות נקרא על שם יוסף – כמ"ש¹³ "והגה כצאן יוסף", "כל ישראל נקראים על שם יוסף לפי שהוא פירנסם וכלכלם בימי הרעב"¹⁴, היינו, שיוסף נתן את המזון (אכילה ושתי') שעל ידו ה' הקיום **בגשמיות** של כל בני יעקב, נשי יעקב, וגם יעקב בעצמו¹⁵, שכאשר "יחי יעקב בארץ מצרים"¹⁶, עיקר חייו¹⁷, ה' נתון (כביכול) תחת ממשלתו של יוסף, ועד כדי כך, ש"ויתחזק ישראל וישב על המטה"¹⁸, כמ"ש רש"י (בפשוטו של מקרא) "אמר . . . מלך הוא"¹⁹, אחלק לו כבוד", וכאמור, שענינו של

(9) ראה זח"א נט, ב ובנצוצי זהר שם אות ד'.

(10) אע"פ שכל השבטים – "שבטי יי-ה" (תהלים קכב, ד) – "כולם צדיקים", כפי שלמדים ממש"נ "ויהיו בני יעקב שנים עשר" (וישלח לה, כב ובפרש"י), ו"כל האומר ראובן חטא אינו אלא טועה" (שבת נה, ב).

(11) ויצא ל, כד.

(12) ועד"ז מצינו בנוגע לרחל – "רחל מבכה על בני" (ירמיה לא, יד), לשון רבים, שקאי על כל בני" (ראה מפרשים עה"פ. פס"ד פ"ג. ב"ד פפ"ב, יו"ד. פרש"י ויחי מח, ז).

(13) תהלים פ, ב.

(14) פרש"י עה"פ.

(15) כולל גם כפי שנקרא בשם "ישראל".

(16) ר"פ ויחי.

(17) ראה "היום יום" חי טבת. לקו"ש ח"י ע' 160 ואילך. וש"נ.

(18) ויחי מח, ב.

(19) דאף שהי' רק "משנה למלך" – הי' זה באופן יוצא מן הכלל, ש"בלעדיך לא ירים איש את ידו ואת רגלו בכל ארץ מצרים" (מקץ מא, מד), ועד שגם פרעה הי' זקוק ליוסף – בנוגע לשבועה הידועה (ראה סוטה

לתשובה לאלתר לגאולה!?

והגע עצמך: הרי עשו כל מה שניתן לעשות כדי להביא את המשיח, עד לשחיקת האבן היקרה שבכתר המלך כו' כדי לשפוך לתוך פיו של בן המלך, ועד כדי כך, שפיזרו והפיצו האבן היקרה דכתר המלך בשבעים לשון, ועד שיוכל לבוא אפילו **לאיני-יהודי** . . . ואעפ"כ, לא השתדלו להביא את המשיח ע"י שמחה!

וי"ל הביאור בזה - בפשטות - שכשנמצאים בחושך כפול ומכופל דהגלות, שכל בני" נמצאים בגלות, ו"שכינתא בגלותא"⁸, הרי מובן, שמצד **גודל צער הגלות** לא שייך שמחה **בטהרתה**.

אבל אעפ"כ, כיון שסוכ"ס מוכרחים להביא את המשיח - לא נותרה ברירה אלא להביא את המשיח ע"י השמחה, שמחה בטהרתה.

ובנוגע להקושי לפעול רגש של שמחה בטהרתה בחשכת הגלות – הרי, מכיון שמוכרחים להביא את משיח צדקנו, עכצ"ל, שבסוף זמן הגלות ממש – נותנים כחות מיוחדים⁹ שיוכל להיות ענין השמחה בטהרתה, והביאור – ששמחה זו נעשית ע"י התבוננות שתיכף ומיד ממש בא משיח צדקנו¹⁰, שאז תהי' בכל העולם שלימות השמחה, שלכן, ישנו כבר רגש של שמחה בטהרתה (מעין ודוגמת שמחת הגאולה).

והעיקר – שבמקום אריכות הדיבור והשקו"ט כו', יתחילו במעשה בפועל: **לצאת בקריאה והכרזה ע"ד הוספה מיוחדת בשמחה כדי להביא את המשיח**, ובודאי שע"ז יביאו את המשיח בפועל ממש, ובזריזות הכי גדולה, "לא עיכבן כהרף עין"¹¹,

ואדרבה – **ינסו ויוכחו!!**

(משיחות ש"פ תצא, י"ד אלול, ה'תשמ"ח - מוגה)

(8) זח"ג ד, ב, סו, סע"א. עה, סע"א. וראה מגילה כט, א. ספרי ס"פ מסעי.
 (9) מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו (אלול תש"ב) הוא: שישו ושמחו בשמחת גאולה!
 (10) נוסף לכך שמנצלים ה"חוצפא יסגני" שבעקבות משיחא (ראה סוטה בסופה) לקדושה.
 (11) מכילתא ופרש"י בא יב, מא.

המדור מוקדש לעילוי נשמת החייל בעבאות השם
דותן ישראל ע"ה בן - יבדלו לחיים טובים ארוכים - אברהם וסילבי שיחיו ואנונו
 נפטר ביום כ"ט ניסן ה'תשס"ז
 ולעילוי נשמת שמעון בן יהושע ע"ה ומוניק בת אליהו מיארה ע"ה
 ת. נ. צ. ב. ה.
 יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים העידור "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

המדור הקודם - ניצוצות של משיח - מוקדש
 לעילוי נשמת הרה"ג הרה"ח ר' **חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולאה ע"ה בלוי**
 מו"ל כת"י הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומוזוה
 נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים"
 ולע"ז זוגתו הרבנית **חנה חיי הנה בת ר' מאיר שמריהו ורחל** - נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג
 יה"ד שתיכף ומיד יקויים העידור "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

הוספה מיוחדת בשמחה כדי להביא את המשיח

א. [.] יש לומר, שהדבר שעדיין לא עשו בשביל להביא את המשיח הוא – **עבודת השמחה הרצויה בשביל להביא את המשיח:**

נוסף לכך ששמחה פורצת כל הגדרים, גם גרדי הגלות, יש בשמחה סגולה מיוחדת להביא את הגאולה - כמבואר בהמשך שמח תשמח הנ"ל ש"שמחת לבו"² שהיתה בבנין ביהמ"ק הא' והב' לא היתה שמחה שלימה, ועיקר השמחה תהי' בביהמ"ק העתיד בגאולה העתידה, ש"אז תהי' השמחה בבחי' א"ס עצמותו ומהותו בבחי' שמחה עצמית ממש", וממשיך לבאר³, ששמחה העצמית זו מעוררים ע"י **שמחה של מצוה**, שהשמחה של המצוה מגעת למעלה יותר מהמצוה עצמה, ועל ידה דוקא מעוררים השמחה העצמית דלעתיד לבוא.

ואף שבודאי היתה שמחה של מצוה בכל הדורות שלפנ"ז, שהרי שמחה של מצוה הו"ע עיקרי בעבודה, כמ"ש "עבדו את ה' בשמחה"⁴, "עבדת את ה' אלקיך בשמחה ובטוב לבב"⁵, ובפרט בבנין ביהמ"ק הנ"ל – מ"מ, בשמחה של מצוה עיקר ההדגשה היא על **(אופן) העבודה**, שהעבודה צריכה להיות בשמחה, ואילו המדובר כאן אודות השמחה להביא את המשיח הוא – על **השמחה כשלעצמה**, שמחה בטרתה, **עבודה של שמחה** לשם מטרה ותכלית **דביאת המשיח**.

[מובן וגם פשוט, שאצל יהודי גם שמחה כשלעצמה קשורה עם עבודת ה', עניני התומ"צ, פיקודי ה' ישרים משמחי לב⁶, אבל, יש להדגיש את השמחה עצמה, היינו, לא (רק) **הענינים המביאים** את השמחה, אלא **השמחה עצמה** – והשמחה תביא את המשיח].

ומכיון שכן, הרי, הדרך להביא את המשיח היא – לכאורה, ולא רק לכאורה, אלא כ"ה מסקנת הענין⁷ – ע"י הוספה **בשמחה**, שמחה בטרתה, שמחה שתומ"י תביא את משיח צדקנו.

ב. אמנם, עפ"ז מתעוררת השאלה לאיך גיסא: היתכן שבמשך כל הדורות לא השתדלו להביא את המשיח ע"י שמחה, גם לא לאחרי הכרזת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו "לאלתר

1) סה"מ תרנ"ז ע' רג. ע' רנב.

2) שה"ש ג, יא. משנה סוף תענית.

3) ע' רנב ואילך.

4) תהלים ק, ב. וראה זח"ג נו, א. ספר העיקרים מ"ג פל"ג (הובאו ותבארו באוה"ת לתהלים (יהל אור) עה"פ). ובכ"מ.

5) תבוא כח, מז. וראה רמב"ם הל' לולב בסופן. שער המצות להאריז"ל בהקדמתו. שלה"ס ס"פ תבוא (שפו, א). תניא פכ"ז. לקו"ת תזריע כ, ג. סידור (עם דא"ח)

רפא, ד. המשך תעריב ח"ג ע' ארסא ואילך. ועוד.

6) תהלים יט, ט. וראה טור ורמ"א ושו"ע אדה"ז אור"ח סצ"ג ס"ג. טושו"ע שם ר"ס תקנד (מתענית ל, סע"א).

7) להעיר מהידוע (ראה שד"ח כרך ט' כללי הפוסקים סט"ז אות ח'. ושי"נ) שלפעמים משתמשים בלשון "לכאורה" גם בדבר שנשאר למסקנה. וי"ל, שהלשון "לכאורה" (בכ"ף הדמיון) הוא גם למעוליות, "כאורה", להיותו למעלה מאורה.

המלך הוא לספק את כל צרכי העם כו'.

וזוהו גם ענינו של כל נשיא בישראל שדואג לכל צרכי בני דורו, כמודגש גם בעבודתו של הכהן גדול ביום הכיפורים, "אחת בשנה"²⁰, שהי' מתפלל²¹ עבור כאו"א מישראל וכלל ישראל שתהי' להם – על סדר האל"ף בי"ת – שנת אורה, שנת ברכה, שנת גאולה, שנת דיעה, שנת הוד והדר, שנת ועד טוב, שנת זכיות גדולות, שנת חסד ורחמים, ושנת חיים ארוכים, שנת טובות גדולות, שנת יעוד טוב, מתחיל מהיעוד של ביאת משיח צדקנו תיכף ומיד ממש, שנת כלכלה בהרחבה – כפי שהי' בזמנו של יוסף, "נוהג כצאן יוסף", ש"יכלכל יוסף גו' לחם לפי הטף"²², כמבואר במפרשי רש"י²³ עה"פ, דכיון שדרכם של טף לפרך את הלחם (בכל החדר שבו נמצאים), צריך ליתן להם יותר משיעור אכילתם, שגם זה נכלל בה"מזון" שלהם.

[ומזה מובן גם בנוגע לאלה שלכאורה הוציאו את כספם על דברים מסוג זה שיהודי שני אומר שהם "מותרות", ובמילא טוען הוא, מדוע זקוק פלוני לכך, ומדוע צריך את הדאגות שבדבר, "מרבה נכסים מרבה דאגה"²⁴ – שכן, להיותם בדגא של "צאן" ובדגא של "טף", הרי גם "מותרות" הנ"ל נכללים בה"מזון" שלהם, שכולל את כל צרכי האדם].

וכל זה מודגש ביותר אצל כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – כידוע עד כמה גדלה השתדלותו של נשיא דורנו (שהולך ומשתדל ומוסיף בזה), דרישתו ותביעתו מהקב"ה

לו, סע"ב. הובא בפרש"י יחי נ, ו). שמצד זה היתה ליוסף שליטה אפילו על פרעה בעצמו, ועאכ"כ על כל עניניו.

20) ס"פ תצוה. אחרי טז, לד.

21) ולהעיר, שתפילה זו מתפלל גם כאו"א מאתנו, בתוך כלל ישראל שבכל הדורות.

22) ויגש מז, יב.

23) רא"ם ושפ"ח. וכ"ה בלקח טוב עה"פ.

24) אבות פ"ב מ"ז.

(שבודאי נתקבלה) החל מאז שמינוהו לנשיא, ובפרט, במשך נשיאותו שנמשכה רבות בשנים, משנת תר"פ עד שנת תש"י, שלשים²⁵ שנה – שיתוסף אצל כאו"א מישראל גם בגשמיות, נוסף על ההוספה ברוחניות, עד באופן שלמעלה ממדידה והגבלה, וכל זה – מתוך נשמה בריאה בגוף בריא, ושניהם ביחד ללא שום הפסק ח"ו, ואדרבה, ביתר שאת וביתר עוז, בתוספת בריאות הגוף ותוספת בריאות הנשמה.

ד. ענין זה מודגש גם בהרמז דהשם "יוסף" – כמ"ש²⁶ "והי' ביום ההוא יוסף אדני שנית ידו לקנות את שאר עמו וגו'", דקאי על כל בני".

ויש להוסיף, שבהמשך הכתוב נאמר "מאיי הים", דקאי במיוחד על בני" הנמצאים בארצות הברית, שהיא בחצי כדור התחתון, וכן על אלה מבני" שבאים ומוצאים מאוסטרליא²⁷, אשר בחצי כדור התחתון עצמו הרי זה תחתון שבתחתון.

וגם בזה מודגשת השייכות לנשיא דורנו – שאפילו ל"איי הים" שלח שלוחים, "שלוחו של אדם כמותו"²⁸, שיהיו "כמותו", ויפיצו שם נגלה דתורה ופנימיות התורה, כולל גם ההוספה במעשים טובים, ביחד עם עבודת

25) ולהעיר ש"המלכות (שלמעלה גם מכהונה) נקנית בשלשים מעלות"²⁶ (אבות פ"ז מ"ו).

26) ישע"י יא, יא.

27) יש לציין, שבאור ליום ג' פ' תצא, יו"ד אלול, נרצח (בשכונת קראון-הייטס) התמים יעקב ראזנענבאום הי"ד מאוסטרליא (המור"ל).

28) ברכות לד, ב (במשנה). וש"נ.

* ואף שהתורה נקנית במספר גדול יותר של מעלות יתירות - הרי, תורה ומלכות הם ב' גדדים שונים זמ"ז, כי התורה "מונחת בקרן זוית, כל הוצאה ללמוד יבוא וילמוד" (קידושין טו, א. וראה גם רמב"ם הל' תית רפ"ג), ואילו המלך אסור לו לעמוד "בקרן זוית", כיון שצריך להנהיג את העם כו' - אנ"פ שאינו מתערב עם אנשי המדינה ואפילו לא עם השרים כו', כמובן ממש הרמב"ם בהלכות שבהם נתבאר אופן הנהגת המלך.

אחד, הרי זה נעשה שם אחד ויחיד (אף שיש בו ב' תיבות), ועד שא' מהם אינו אלא חצי שם בלבד. וכידוע הפס"ד בהלכה בנוגע לכתובת שטרות ע"פ תורה, שיש לכתוב ב' השמות בשיטה אחת – עכ"פ להידור, ויש אומרים אפילו בדיעבד (לעיכובא)³³.

ומזה מובן שתוכן וענין ב' השמות צריך להיות בהמשך אחד, ואי אפשר לחלק ביניהם שענין פלוני יהי' בגלגול זה וענין פלוני בגלגול אחר – כמודגש במנהג ישראל, אפילו אצל בני" סתם, שכאשר נותנים שם על מישהו שהיו לו ב' שמות, נזהרים ליתן את השמות בדיוק כפי שנקרא פלוני³⁴ – שזהו גם הטעם הפשוט לב' שמותיו של כ"ק מו"ח אדמו"ר, כיון שנקרא על שם בנו של הצמח-צדק שהיו לו ב' שמות הנ"ל.

ו. וביאור תוכן שמו השני של נשיא דורנו – "יצחק":

יצחק – הוא על שם הצחוק והשמחה, ועד לשלימות השמחה, כמ"ש³⁵ "אז ימלא שחוק פינו".

וכאשר טוענים, היתכן, הרי אמרו חז"ל³⁶ "אסור לאדם שימלא שחוק פיו בעולם הזה, שנאמר אז (לעתיד לבוא) ימלא שחוק פינו?" – הרי נשיא דורנו, דור השמיני, הוא הוא "אז" (שמספרו שמונה), כפי שהכריז בעצמו ש"לאלתר לגאולה", ואמר וחזר וצויה לפרסם ש"הנה זה בא"³⁷, היינו, לא רק "הנה זה עומד אחרו כולנו"³⁸, ואפשר לראותו ע"י סדק בהכותל, אלא "הנה זה בא", עד ש"מראה

33 ראה טיב גיטין (לבוב תרי"ט) נה, א.

34 אא"כ אין אפשרות ליתן ב' השמות, מפני שא' מבני המשפחה הקרובים ביותר נקרא בא' מב' השמות, שאז צריכים לחפש עצה וכו'.

35 תהלים קכו, ב.

36 ברכות לא, א.

37 שה"ש, ב, ח.

38 שם, ט.

התפילה²⁹, ובודאי שהשלוחים מילאו את השליחות בכל התוקף ד"שלוחו של אדם כמותו", ועד (כפי שמוסיף בלקו"ת³⁰) "כמותו דהמשלח"³¹ ממש³², ובמילא נעשה תיכף ומיד קיום היעוד ד"וסיף אדני- שנית ידו לקנות את שאר עמו גו"ג גם "מאיי הים", שכולל הן ארצות הברית (המקום שבו אנו נמצאים עכשיו), והן אוסטרליה (תחתון שבתחתון), כנ"ל.

ה. ובכל זה ניתוסף עוד יותר מצד שמו השני של כ"ק מו"ח אדמו"ר – "יצחק":

ובהקדמה – שאע"פ שישנם כמה מבני" הנקראים בשם "יצחק" בלבד, כפי שמצינו אצל האבות, וכן כמה מבני" הנקראים בשם "יוסף" בלבד, כפי שמצינו בנוגע ליוסף הצדיק עצמו, מ"מ, כאשר נותנים ב' השמות לאדם

29 שעי"ז נעשה ענין משולש (תורה תפילה וגמ"ח) – ע"ד ובדוגמת ביהמ"ק השלישי, "מקדש אדני- כוננו ידך", שהוא גם משולש (ראה חז"ג רכא, א).

30 ויקרא א, ג.

31 אדם העליון, שעל שם זה נקרא האדם (התחתון) – ע"ש "אדמה לעליון" (ראה של"ה ג, רע"א ועוד).

32 עם כל ה"שטורעם" שניתוסף ע"י תיבת "ממש" – החל מ"הנפש השנית בישראל היא חלק אלוקה ממעל ממש" (תניא רפ"ב), שפועלת גם על הנפש הראשונה, נפש הבהמית, שנגררת ונעשית מציאות אחת עם נפש האלקית*, ובפרט בדורנו זה ש"כולנו צדיקים", "כולנו חכמים כולנו נבונים**" – כפי שאומרים (בהגדה) בנוגע לגאולת מצרים, אשר "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות" (מיכה ז, טו).

* ולכן, כאשר שוללים את ההנהגה של אלה "העושים גופם עיקר נפשם טפלה" (תניא פ"ב), מדגישים שצריכים לעשות נפשם עיקר גופם טפלה, ואין צורך להדגיש ענין זה בנוגע לנפשם גופא, שנפש הבהמית צריכה להיות טפלה - כיון שנפש הבהמית נגררת ונעשית דבר אחד עם נפש האלקית.

** ואף ש"נבונים לא אשכח" (עירובין ק. ב. זח"ב עב, ב. ר. א. הובא בפרש"י דברים א, טו), מ"מ, מצאו אז "חכמים", וכן מצאו כל אותיות האל"ף ב"ת שכולל הרי"ת של כא"א מישראל ושל כלל ישראל.

עליו לדעת שהגאולה תלוי' במלחמתו עם עמלק

[. .] וע"י שיהודי נלחם עכשיו בעמלק בעבודתו הרוחנית ומנצחו, ועובד את הקב"ה בלמוד התורה וקיום המצוות עם חיות וחמימות, עי"ז הוא מנצח את כל שאר הגוים, ונהי' "בהניח ה' אלקיך לך מכל אויבך מסביב" במלחמתו הרוחנית, וזה ממשך ומוריד בפועל את ה"והי' בהניח ה' אלקיך לך מכל אויבך מסביב" כפשוטו למטה מעשרה טפחים, שאזי הוא יוכל להלחם בעמלק כפשוטו, עד לאופן ד"תמחה את זכר עמלק",

ואל לו לחשוב שהקב"ה בחר בקץ מסויים שבו תבוא הגאולה, ואין ביכולתו לפעול שיהי' "אחישה" – אלא עליו לדעת שהדבר תלוי בעבודתו, עי"ז שהוא נלחם עם ה"ראשית גוים עמלק" ועם "כל אויבך מסביב" כפי שענינים אלו הם ברוחניות בעבודת ה', זה יקדים, ימהר ויביא את הגאולה ע"י משיח צדקנו, שאזי ינצחו את כל הגוים ובני ישראל יצאו מגלות לגאולה.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ תצוה, פ' זכור ה'תשל"ב - בלתי מוגה)

בעמדנו בימי חודש אלול בודאי ימלא הקב"ה את הבקשה

. . ויהי"ד שכל זה יהי' במהרה בימינו ממש, באופן ד"אחישה" – כי בעמדנו בימי חודש אלול שאז מראה הקב"ה פנים שוחקות לכאו"א מישראל, בודאי שימלא הקב"ה מתוך שמחה וטוב לבב את הבקשה והתפלה והצעקה ("דער אויסגעשריי") "ווי וואנט משיח נאר" – במהרה בימינו ממש.

(משיחת י"ב אלול, ל"צבאות השם" ה'תשמ"ה - בלתי מוגה)

ע"י מצות שמיטה נעשה "שבת שבות יעקב"

[. .] נאמר במדרש תהלים עה"פ "רצית ה' ארצך שבת שבות יעקב", שע"י שמירת המצוות התלויות בארץ, כולל מצות שמיטה, נעשה "שבת שבות יעקב", השיבה לארץ ישראל. וכ"ז נעשה באופן של "רצית" דוקא, וכפי שרואים באדם התחתון, שדבר שהוא רוצה באמת הרי "אין לך דבר העומד בפני הרצון", וכן הוא גם למעלה.

ויהי רצון שיהי' "קהל גדול ישובו הנה", ש"מקטנם ועד גדולם" חוזרים תיכף ומיד ממש לארצנו הקדושה, בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

(משיחת י"ג סיון, בעת היחידות, ה'תשמ"ז - בלתי מוגה)

החסידות **תמימה**¹, ולא עוד אלא שהלימוד דפנימיות התורה הוא בהבנה והשגה "כלימוד הסוגיות בנגלה דתורה"², ששכל האדם מתייחד עם השכל דפנימיות התורה, ב"יחוד נפלא שאין יחוד כמוהו ולא כערכו נמצא כלל בגשמיות"³ (כולל גם ש"והיו לבשר אחד" שבנישואין), מעין ודוגמת והכנה להמעמד ומצב דימות המשיח ש"היו כל ישראל חכמים גדולים ויודעים דברים הסתומים ושיגו דעת בוראם כו"⁴.

וגם (ולכן) נקראים "**חיילי בית דוד**" שמנצחים את המעמד ומצב ד"חרפו⁵ עקבות משיחך", ופועלים התגלות וביאת משיח בן דוד באופן ד"ברוך ה' לעולם אמן ואמן"⁶, כלשון הכתוב בסיום וחותרם מזמור פ"ט בתהלים.

ולהעיר שתקופה זו (שמתוארת בסיום מזמור זה) נסתיימה כבר לאחר מעשינו ועבודתנו במשך ארבעים שנה מהסתלקותו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שנתיסוף בהפצת המעיינות חוצה באופן ש"נתן⁷ ה' לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע"⁸, ועתה עומדים בתקופה השייכת למזמור צדי"ק, שסיומו וחותרו בפסוק "ויהי נועם ה' אלקינו עלינו גו' ומעשה ידינו כוננה", ש"תשרה שכונה במעשה ידיכם"⁹, שזהו תשלום השכר על כללות מעשינו ועבודתינו.

(משיחת ש"פ תצא, י"ד אלול ה'תשנ"א - מוגה)

- 1 שיחת שמח"ת תרנ"ט - "התמים" ח"א ע' כה.
- 2 שיחת ט"ו אלול תרנ"ז - "התמים" שם ע' כג.
- 3 תניא פ"ה.
- 4 רמב"ם בסיום וחותרם ספרו "משנה תורה".
- 5 ויש לומר, שתיבת "חרפו" רומזת על רפ"ח ניצוצים דתהו, שתכליתם ומטרתם (ע"י עבודת הביורים) ההתגלות ד"רוחו של מלך המשיח" ש"מרחפת על פני המים" [. .], ובפרט ע"י ההוספה בלימוד פנימיות התורה (תורתו של משיח) באופן של

- חריפות ("חרפו" למעליותא).
- 6 כדברי כ"ק אדנ"ע בשיחתו הידועה בשמח"ת תרס"א (נדפסה בלקו"ד ח"ד תשפז, ב ואילך. ועוד).
- 7 תבוא כט, ג.
- 8 ולהעיר מהשייכות לחודש אלול דשנה זו - חשבון-צדק דשנת "נפלאות אראנו" ("עינים לראות"), והכנה לשנת "נפלאות בינה" ("אזנים לשמוע", כידוע שראי' ושמיעה הם חכמה ובינה).
- 9 פרש"י עה"פ.

באצבעו ואומר זה"³⁹, ולא נשאר אלא להוסיף בהענין של "עמדו הכן"⁴⁰, שכן גם הכפתורים מצוחצחים כבר⁴¹, ובמילא ישנם תיכף ומיד (נוסף על כל העינים של "יוסף", גם) כל העינים של "יצחק", שזהו"ע הצחוק והשמחה, באופן ד"ימלא שחוק פינו".

ומה ש"אסור לאדם שימלא שחוק פיו בעוה"ז" - במה דברים אמורים, כאשר המדובר אודות רגע קודם גילוי משיח צדקנו; אבל בנדו"ד, הרי מכיון שנשיא דורנו ה' המשיח של דורנו, והוא נתגלה בכל התוקף - הרי לא רק שניתנה רשות, אלא יתירה מזה, שיש חיוב להתנהג באופן ש"ימלא שחוק פינו ולשונו רינה".

ועפ"ז מובנת גם הסיבה לכך שנשיא דורנו תבע מחסידים בדורו שיעמדו בתנועה של **שמחה**, ושמחה גדולה **בלי הגבלות**,

- אע"פ שהוא בעצמו עבר ענין של מאסר, ובזה גופא, מאסר שה' קשור עם שלילת החיים (רח"ל), כידוע⁴² הפס"ד שהי' לראשונה, וגם לאח"י הוחלף הפס"ד לענין הגלות ש"שקול כמעט כצער מיתה"⁴³ (ולפעמים הרי זה קשה יותר מהעדד החיים), כולל גם הקשיים כו' אפילו לאחר שכבר היתה הגאולה, ואפילו לאחר הגאולה כפי שהיתה ביום הש"ק שלאח"ז, בהגיעו לפטרבורג⁴⁴, שאז היתה ההזדמנות הראשונה שהי' יכול לברך ברכת הגומל ע"פ הלכה⁴⁵ -

- 39 ראה תענית בסופה. שמו"ר ספכ"ג. פרש"י בשלח טו, ב.
- 40 ראה אג"ק אדמו"ר מוהרי"צ ח"ד ריש ע' רעט.
- 41 ראה סה"ש תרפ"ט ע' 42, ובהנסמן שם בהערה 51.
- 42 ראה תורת מנחם - התוועדות ח"ג ע' 185. וש"י.
- 43 חינוך מצוה תי.
- 44 שהיתה אז עיר הבירה של כל המדינה, ובמילא גם עיר הבירה של בעל הגאולה.
- 45 ראה סדר ברכת הנהנין לאדה"ז פי"ג ה"ה.

המשיך תנועה וענין השמחה גם לדורו אחריו, דורנו זה - אנשים נשים וטף, החל מכל אלה הנמצאים כאן, הן בעזרת נשים והן (ועאכ"ו) בעזרת אנשים, וכן הילדים הקטנים הנמצאים כאן, והם לוקחים עמהם ביחד כל האנשים והנשים והטף שבכל העולם כולו - שהוא **דור הגאולה**, שבו יקויים היעוד ד"יוסיף אדני- שנית ידו וגו".

ז. וע"פ האמור ש"הנשיא הוא הכל", מובן, שכל עניניו של נשיא דורנו נמשכים לכאו"א מאנשי הדור, כולל גם התוכן דב' שמותיו הנ"ל, וכפי שנעשים שם אחד.

ועפ"ז מובן בפשטות שדורנו זה, ניתנה לו הרשות לתבוע מאת הקב"ה - תביעה ע"פ התורה, וע"פ מנהג ישראל של נשיאי ישראל, ויתירה מזה, ע"פ המנהג של נשיא דור זה עצמו (כנ"ל ס"ג) - שכאו"א צריך לקבל "מידו המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה"⁴⁶, הן הענין ד"יוסף" והן הענין ד"יצחק", בתכלית הריבוי ובתכלית ההשפעה ובתכלית ההמשכה,

כולל גם שאצל כאו"א מישראל נעשה מעמד ומצב של עשירות מופלגה, כולל גם "חמישים איש רצים לפניו"⁴⁷ - כיון שכאו"א מישראל הוא בגדר מלך, כידוע שנוסף לכך ש"כל ישראל בני מלכים הם"⁴⁸, הרי הם גם "מלכים", כדאיתא בתיקוני זהר⁴⁹ ("זהר" - ע"ש "המשכילים יזהירו כוזהר הרקיע"⁵⁰, אשר על ידם נעשה התיקון ("תיקוני זהר") של כל העולם כולו, ועאכ"ו התיקון של כאו"א מישראל, שיזהיר כוזהר הרקיע). ■

46 נוסח ברכה הג' דברהמ"ז.

47 ל' הכתוב - שמואל-ב טו, א. מלכים-א א, ה.

48 שבת סז, א. וש"י.

49 בהקדמה (א, ב).

50 דיניאל יב, ג.

המדורים "דבר מלכות" ו"זמן הגאולה" מוקדשים
לעילוי נשמת **אורי אהרן יואל ב"ר יוסף ארי' לייב ז"ל ופאולין רות ב"ר יצחק ע"ה**
ולעילוי נשמת ר' **מאיר ב"ר צבי ע"ה שנאל**
יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה
ולזכות זוג' - תבלחט"א - מרת חי' רחל בת **שפרינצא שנאל**
ולזכות כל משפחתם שיחיו - **לשפע ברכות עד בלי די:**
אורי אהרן יואל בן מינדל זוג' בת י'ה רות בת שרה - לזרעא חי' וקיימא
רחל יפה בת מינדל ושושנה חסיה בת מינדל - לזיווג הגון
דוד יעקב בן מינדל - לרפואה שלימה בגשמיית וברוחניות ולזיווג הגון
ולזכות יוסף יצחק בן רייזל פרומה שי' - לברכה והצלחה בגשמיית וברוחניות
ולזכות צבי בן חי' רחל - לרפואה שלימה וקרובה

הוראת פ' תצא: לצאת לכבוש את העולם!

יכול יהודי לחשוב שמספיק לו לקיים את הענינים שמחוייב בהם ע"פ שו"ע, ובכללות, לקיים את השבועה שמשביעין אותו תהי צדיק¹, אבל, בנוגע לענינים של רשות – אין זה שייך אליו, "ער איז א שולחן-ערוך איד", ותו לא מידי, ואדרבה, מכיון שבשו"ע לא נתפרש החיוב בנוגע להנהגה בענינים אלו, ה"ז הוכחה שענינים אלו אינם שייכים אליו. ומכיון שכן – טוען הוא – אין לו לצאת ממקומו, ד' אמות של קדושה, ובפרט שכל הדרכים בחזקת סכנה², ובלשון הכתוב בסוף פרשתנו³ "אשר קרך בדרך", ולכן, אינו רוצה לצאת ממקומו, כי "בדרך" ישנו עמלק "אשר קרך", ומה שמחוץ לד' אמותיו ישנו מציאות של עמלק – אין זה ענינו, "יבוא בעל הכרם ויכלה את קוציו"⁴.

ועד"ז בנוגע להמדובר לעיל⁵ אודות השמחה לשם ביאת המשיח:

חיוב של שמחה לשם ביאת המשיח – היכן מצינו ב"שולחן-ערוך"?!... – ב"שולחן-ערוך" מבואר שעבודת ה' צ"ל בשמחה, וישנם גם דינים בנוגע להגבלת השמחה בג' השבועות וכיו"ב, אבל, לא מצינו בשום מקום חיוב של שמחה לשם ביאת המשיח.

ומה שבענין זה תלוי ביאת המשיח, גאולת עם ישראל וגאולת השכינה – ממשיך לטעון: לא מצינו ב"שולחן-ערוך" חיוב לגאול את השכינה!... בנוגע לעצמו, מצינו ברמב"ם⁶ "הבטיחה תורה שסוף ישראל לעשות תשובה בסוף גלותן ומיד הן נגאלין", אבל בנוגע לגאולת השכינה – אין זה תפקידו...

על כך אומרים לו, ש"כי תצא למלחמה על אויבך" הוא ציווי והוראה בתורה:

יהודי אינו יכול להסתפק בד' אמות של קדושה שבביתו ובסביבתו הקרובה, אלא צריך גם לצאת ממקומו, "תצא למלחמה על אויבך", לבטל מציאותו של האויב ומנגד לקדושה, ועד לכיבוש העולם כולו, שכן, כיצד יכול לישב במנוחה בד' אמותיו בידעו שבמקום מסויים בעולם יש "עמלק" שמנגד לאלקות!?

וכאמור, התורה מבטיחתו "כי תצא למלחמה על אויבך ונתנו ה' אלקיך בידך", ועד לסיום הפרשה "תמחה את זכר עמלק מתחת השמים", ואז, כשמבטלים המציאות ד"אויבך" מכל וכל, נעשית השמחה בשלימותה, שכן, כל זמן שנשארה עדיין מציאות ד"אויבך", אפי' בריחוק מקום, הרי, מכיון שאי-אפשר לדעת מה יהי' לאחר זמן, לא יכולה להיות שמחה בשלימותה, ורק כשבטלה לגמרי המציאות ד"אויבך" בכל העולם כולו, אזי נעשית השמחה בשלימותה. (משיחת ש"פ תצא, י"ד אלול ה'תשמ"ט - בלתי מוגה)

(1) נדה ל, ב. הובא בתניא בתחלתו.
 (2) ירושלמי ברכות פ"ד ה"ד. קה"ר פ"ג, ב (ב).
 (3) כה, יח.
 (4) ב"מ פג, ב.
 (5) ראה לקמן ע' 11 בגליון זה.
 (6) הל' תשובה פ"ז ה"ה.

"כי תצא" לקבל פני משיח צדקנו

. . אף שהגאולה קשורה עם הענין ד"זכו" כו', הרי, בימינו אלו, לאחר ש"כלו כל הקיצין"², אין צורך בהענין ד"זכו" בשביל הגאולה עצמה כי אם, בשביל ההוספה בעילוי אחר עילוי עד אין-סוף, דכיון שהתורה אין לה שיעור והגבלה, הרי, גם לאחר שנמצאים כבר במעמד ומצד ד"זכו" יכולים וצריכים להוסיף כמה פעמים ככה, עד אין-סוף; ועד"ז בנוגע לענין הגאולה – שכל זמן שישנו איזה ענין של הגבלה מדבר שחוץ הימנו, ואפילו הגבלה של "כלי" שבטל להדבר שנמצא בתוכו, אין זה עדיין תכלית השלימות דגאולה, ובמילא, ה"ז באופן של הוספה בעילוי אחר עילוי עד אין-סוף.

ויה"ד שע"י הדיבור בענינים אלו יתוסף בקבלת החלטות טובות בנוגע לכל עניני העבודה האמורים לעיל, ועאכ"כ בנוגע לענין הגאולה, שמדהיבור בענין הגאולה, "אחכה לו בכל יום שיבוא", יוצאים תיכף ומיד לקבל פני משיח צדקנו.

ועוד ועיקר, שהיציאה לקבלת פני משיח צדקנו נעשית ע"פ הוראת פרשת השבוע והיום – "כי תצא כו' על אויבך":

גם במעמד ומצב שיש מנגדים ("אויבך"), אין לו ליהודי לחשוב (ועאכ"כ להתפעל) מהמנגדים, כיון שמציאותו היא "על אויבך", למעלה מ"אויבך" (כפי שנזכר גם בהתוועדות דיום הש"ק³).

כל בני, אנשים נשים וטף, הם "בנים"⁴ לאבינו שבשמים, בנים הסמוכים על שולחן אביהם (כמובן ממ"ש בנוסח דברכת המזון), ומצינו בהלכה בנוגע לכמה ענינים שמציאותם של הסמוכים על השולחן "נבלעת" במציאותו של בעה"ב, אבינו שבשמים, ולא עוד, אלא, שכאו"א מהם הוא כמו בנו יחידו של מלך מלכי המלכים הקב"ה, ולכן, אין לו עסק ושייכות עם ענינים אחרים מלבד אביו שבשמים, ועאכ"כ שאין לו שייכות כלל עם "אויבך".

ובפרט שבנוגע לענין הגאולה נתבטלו כבר מזמן כל המנגדים, המניעות והעיכובים, שהרי, "כלו כל הקיצין". וכדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו⁵ שכבר סיימו כל עניני העבודה, אפילו צחצוח הכפתורים, ועומדים מוכנים ("עמדו הכן כולכם") לקבל פני משיח צדקנו.

(משיחת ג' אלול ה'תשמ"ט - בלתי מוגה)

(1) סנהדרין צח, א.
 (2) שם צז, א.
 (3) שיחת ש"פ שופטים ס"ד (סה"ש תשמ"ט ח"ב ע'
 (4) 668.
 (5) ראה יד, א.
 (6) ראה שיחת שמח"ת תרפ"ט.

תקופה זו נסתיימה כבר

[.] ובהדגשה יתירה בנישואי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שבהמשך לזה וביחד עם זה היתה התייסדות ישיבת תומכי תמימים – כי:
 תלמידי הישיבה נקראים "תמימים" ע"ש שלומדים "תורת ה' תורה הנגלית ותורת